

[Fogh Rasmussen]

Nu er problemet snarere, at branchen ikke kan overkomme alle opgaverne. Problemet er ikke længere, at lønmodtagerne får lønnen udhulet af højere skatter og højere priser – reallønnen vokser nemlig – nu er problemet snarere, at det private forbrug vokser stærkt, fordi der spares for lidt op. Problemet er ikke længere mangel på investeringer, for de vokser kraftigt. Nu er problemet snarere, at den stærke vækst i økonomien har forringet betalingsbalancen på kort sigt. Problemet er altså ikke længere stagnation og tilbagegang. Nu er problemet snarere overophedning.

Da socialdemokratiet regerede, var vi vant til at tale om voksende underskud og større arbejdsløshed, stigende renter og faldende investeringer, voksende inflation og faldende realløn, og derfor har vi næsten også vænnet os til en økonomisk politik, der skulle forstærke væksten. Men nu står vi i den helt nye situation, at vi skal dæmpe væksten for at undgå overophedning. Denne fundamentalt nye økonomiske situation kræver også en helt ny tankegang i den økonomiske politik.

Regeringens såkaldte julepakke er udtryk for en sådan ny tankegang. Regeringen har valgt en strategi, der går ud på at tage overtrykket af økonomien, men samtidig sikre, at opsvinget kan fortsætte. Regeringen har undgået en traditionel buket af skatter og afgifter; forhøjelsen af energifgifterne sigter kun på at opsuge prisleffekten på energi. Meningen med forhøjelsen af energifgifterne er altså ikke at beskære købekraften, men at forhindre, at købekraften bliver udvidet.

Med julepakken har vi sikkert en fortsættelse af den økonomiske genopretning. Der er udsigt til at fjerne underskuddet på betalingsbalancen i løbet af nogle få år; det lægger vi i venstre megen vægt på. Der er udsigt til en fortsat vækst i beskæftigelsen, og i venstre ønsker vi flest mulige i arbejde. Venstre ønsker at skabe trykthed med hensyn til reallønnen; der er nu udsigt til, at vi kan bevare reallønnen.

Der er altså behov for en ny tankegang i den økonomiske politik, men det er tydeligt, at socialdemokratiet ikke evner at omstille sig til den nye situation. Socialdemokratiet står solidt plantet i fortiden. I programmet »Danmark for hele folket« beskriver socialdemokratiet den såkaldte alternative økonomiske politik.

Hvad er så socialdemokratiets bud på den økonomiske politik? Det er f. eks en massiv foregelse af det almennyttige byggeri; socialdemokratiet har ikke opdaget, at byggebranchen er overophedet. Det er f.eks en genindførelse af loven om jobskabelse. Socialdemokratiet har ikke opdaget, at jobskabelsen kommer helt af sig selv, fordi den private sektor skaber i tusindvis af nye arbejdspladser hvert år. Det er f.eks en 35 timers arbejdsuge. Socialdemokratiet har ikke opdaget, at der i visse egne og i visse brancher i forvejen er mangel på kvalificeret arbejdskraft. Socialdemokratiet foreslår flere statsstilskud til erhvervslivet. Socialdemokratiet har tilsyneladende ikke opdaget, at virksomhederne kan klare sig uden tilskud, fordi indtjeningen er blevet bedre. Socialdemokratiet taler stadig om social genopretning. Socialdemokratiet har tilsyneladende ikke opdaget, at den i virkeligheden er i fuld gang, bl.a. fordi mere end 100.000 mennesker ekstra er kommet i arbejde og derfor har fået udskiftet udsigten til en arbejdsløshedsunderstøttelse med en virkelig lønindkomst. Socialdemokratiets program »Danmark for hele folket« er et vidnesbyrd om et parti, der helt savner evnen til fornyelse.

Finanslovsforslaget for 1986 er derimod et vidnesbyrd om fremgangen i dansk økonomi. Finanslovsforslaget for 1986 er ikke blot udtryk for en vellykket økonomisk genopretningspolitik, det er også udtryk for holdninger til, hvordan samfundet mere fundamentalt skal se ud, og hvordan samfundet skal forandre sig.

Finanslovsforslaget afspejler ønsket om mere markedsøkonomi. Vi har ønsket, at den private sektor skal vokse sig større og stærkere; det er sket. I de sidste tre år er den private sektor vokset med 90.000 arbejdspladser; i den samme periode er beskæftigelsen i den offentlige sektor vokset med 15.000 personer. Det er endda de laveste tal, nemlig dem, det økonomiske råd er kommet med; andre opgørelser viser større fremgang.

Det er en fundamental drejning af udviklingen. Indtil 1982 mistede den private sektor arbejdspladser, medens den offentlige sektor fik lov til at brede sig. Den offentlige sektor skal også være her, men det er først og fremmest de private erhverv, der skal tjene den nødvendige udenlandske valuta, og derfor skal den private sektor vokse.